

SCI-FI HORROR FANTASY

NA HROBY

POVIEDKY O ŽIVOTE, SMRTI A KREKKEJ HRANCI,
KTORÁ ICH ROZDELIJE

NA HROBY

**antológia českých a slovenských
poviedok**

Zostavil:
Mark E. Pocha

NA HROBY
antológia českých a slovenských poviedok

Zostavil:

Mark E. Pocha. 2014

© HYDRA 2014

Návrh obálky a ilustrácie: Martin Cuco Luciak, 2014

Autori:

Jiří W. Procházka, Dušan Fabian, Jan Kotouč, Petra Slovákova,
Janko Iša, Katarína Soyka, Lenona Štiblaríková, Hanina Veselá,
Honza Vojtíšek, Josef Horký, Mark E. Pocha

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Český jazyk: Tomáš Dostál

Slovenský jazyk: Lenka Košová

Vydalo:

Vydavateľstvo Hydra, Bratislava
www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené
6. publikácia, prvé vydanie 2014

ISBN 978-80-89672-26-4

OBSAH

Pamätajte na svojich mŕtvych	4
Máme to v krvi	9
Manifest	55
Pŕání smrti	59
Freska	87
Ex Luna, annihilatio	111
Trochu jiná smrt	154
Strýček.....	175
Mladuchy na zabitie	187
Drabble Mix	200
Strážcovia galaxie	203
Prechádzka medzi náhrobnými kameňmi	213

PAMÄTAJTE NA SVOJICH MŔTVYCH

(namiesto predslovu)

Mark E. Pocha

Existuje miesto, pokojné a tiché, ako stvorené na dlhé prechádzky alebo posedenia nad dobrou knihou.

Cintorín. Podzemné mestečko mŕtvych.

Len čo prekročíte jeho brány, dýchne na vás svojou nezamietiteľnou, magickou atmosférou: drevené kríže a kamenné náhrobky sa krčia v škvŕnitých tieňoch starých stromov, brečtanom obrastené krypty napínajú svoje šedé krky k blankytnej oblohe, po ktorej lenivo pláva osamelý mráčik, pozostalí trúchlia nad stratou svojich blízkych...

A potom sa zvečerí.

Súmrak s fialkastým, snovým nádychom padá na miesto posledného odpočinku ako zamatová prikrývka. Tu a tam niekto zažína sviecu či kahanec, ale pomaly sa aj posledný z návštevníkov poberá na odchod.

Stmieva sa čoraz viac a čoraz naliehavejšie...

Ideálny čas usadiť sa s poduškou na lavičke, vytiahnuť baterku a nalistovať prvé stránky antológie plnej mrazivých príbehov českých a slovenských autorov o tenkej (a krehkej) hranici medzi životom a smrťou. Príbehov, v ktorých mŕtvi vstávajú z hrobov. Príbehov, v ktorých živí podľahnú krvavému šialenstvu. Príbehov, v ktorých sa to hemží padlými anjelmi a úskočnými démonmi, prekliatimi relikviami, pomstychtivými duchmi, vyvrhnutými vnútornosťami a...

Otvoríte knižku. Začítate sa. Dosiaľ je to v poriadku.

Tu sa náhle zdvihne vietor, unáša chodníkmi javorové a gaštanové listy, ktorých šuchot – len sa pozorne započúvajte – znie celkom ako šepot ľudských hlasov.

Hlasov tých, čo nie sú viac medzi nami.

Mykne vás, lebo kdesi vpredu, kúsok vpravo, v tme, sa čosi pohlo. Zamierite baterkou tým smerom: kužeľ svetla odhalí hrudky padajúce z hrebeňa kopčeka hliny navýšenej pri naklonenom kríži s nečitateľným menom.

Samozrejme, už dávno neveríte na strašidlá. Z viery v nadprirodzené javy ste vyrástli, keď ste mali osem. Ale ešte stále sa radi bojíte, stále vás teší, keď vám kniha alebo film dokáže privodiť zimomriavky.

Koniec koncov, práve preto ste tu.

Keď z kopčeka zeminou vyrazí ruka kostlivca, v hrdle vám zamrie výkrik.

Vtom sa s hrmotom poodsunie žulová doska na zanedbanom detskom hrobe niekoľko metrov vľavo a ruka s baterkou vám samovoľne švihne tým smerom. Z hrobu sa vyvalí mračno hnilobného zápachu.

A za ním...

Svetlo baterky poskakuje hore dolu, ako sa vám trasú ruky.

Mnohé ďalšie hroby naokolo upadli do zabudnutia a spolu s nimi tí, ktorých kosti v nich práchnivejú. Nik si na nich nespo-
menie – na ich mená, úsmevy, farbu očí, spôsob reči...

Akoby nikdy ani neexistovali.

Lenže to nie je pravda.

Preto pamätajte na svojich mŕtvych...

Lebo oni určite budú pamätať na vás.

Autori:
Jiří W. Procházka
Dušan Fabian
Jan Kotouč
Petra Slovákova
Janko Tša
Katarína Soyka
Lenona Štiblariková
Hanina Veselá
Honza Vojtišek
Josef Horký
a Mark L. Pocha

Ilustrácie:
Martin Suco Luciak

MÁME TO V KRVI

Hanina Veselá

„Miluji svou práci. Zavírám oči a zase je otevírám. Tančím mezi střepy rozbítených vitráží, vdechuji přepálený vosk, poslouchám ticho a vidím tmu. Celou svou myslí vstřebávám okolní prostor, do mozku zapisuji každý detail, dokud nenaleznu zvolený cíl.

Následuje krok dva. Identifikace a odhad protivníka. Proplétám se stíny, a když se mi chce, přistupuji na jeho hru. Většinou se mi chce. Více světů, více zábavy.

Práci je třeba vykonávat nejen dobře, ale také efektivně. To už mám protivníka tam, kde ho potřebuji mít. A jestli ho tam nemám, tak to znamená jediné: Jsem mrtvá a není co řešit.

Poslední krok je nejsnazší – zasadit smrtelnou ránu a příliš nezputit Modrovouse.

Je to úžasná zbraň. Dlouhá a robustní, s temně modrou čepelí. Dnes už se takové nedělají.“

Gabriela Schwarzová

I. Svatá bojovnice

Z úvah mě vyrušilo zaklepání. „Vstupte, je otevřeno!“ houkla jsem a vypustila z úst šedavý obláček.

Ve dveřích se objevil vrásčitý obličej svatého bratra. Teplá vlněná kutna, věkem ohnutá ramena, úplně holá hlava a všudypřítomný meč za pasem. Jonáš, vzpomněla jsem si na jméno. Místo, aby šel dál, zůstal na mě civět. Chyba. Nedíval se na mě, ale za mě, přede mne a vůbec všude tam, kde jsem měla rozložené papíry. Svěsil spodní ret a pozdrav mu zadrhl na rtech.

„Neostýchej se, bratře. Nemám tu nic zakázaného. Všechny ty kresby jsem zdělila po otci.“

Zhasila jsem útlou cigaretu, výkřik poslední módy, a namířila prázdným náustkem na první črtu. Šlo o plánek jistého nehoštinného místa.

„Tohle nakreslil, když jsem byla malá. Tahle,“ zvedla jsem další náčrtek, „ta je nová. Většina jich je nových.“ Přelétla jsem zrakem po monstrech, které můj otec poslal do nebytí. Zastavila jsem se až na nejdivnější z kreseb. Ukazovala náš svět a svět démonů jako dva protipóly.

Znala jsem ten obrázek, ale čáry spojující oba světy tam táta musel dokreslit těsně před svou smrtí. Zřejmě symbolizovaly cesty, které démoni k přenosu k nám používali. Otec byl dlouhé roky oblíbencem na císařském dvoře, měl tu své komnaty a udržoval úzké přátelství s císařovnou a jejím synem, korunním princem. Všichni tu byli přesvědčení, že podcenil svého protivníka a zaplatil za to. Věřili tomu, přestože věděli, jaký byl šermíř. On byl ale také filosof, zajímal se o svět démonů a jeho hierarchii. Nikdo mi nevymluví, že v jeho smrti vězí něco víc. Ta odpověď musela ležet někde tady, v otcových zámeckých komnatách - v těch kresbách. Ale dnes ji zřejmě nenaleznu.

Vstala jsem z podlahy a oprášila si kolena. „Co tě za mnou přivádí, bratře?“ zeptala jsem se zdvořile.

„Jeho Eminence má nepříjemnou návštěvu, paní Gabrielo,“ zněla spěšná odpověď.

Pořád si na mě nezvykli. Táta byl osobnost. Pro mě, dědičku atranového meče, nebude snadné získat jeho autoritu.

„Někdo ruší kardinála při mši?“ Trochu mě to překvapilo, temné síly se téměř všude většinou vyhýbají.

Ze zámku, kde se po část roku zdržoval císařský dvůr, vedla do kostela podzemní chodba. Vyhrnuli jsme se z ní, bratr Jonáš ve své kutně, já v obleku z černé kůže, s pláštěm přes ramena a křížem okolo krku. Tentýž znak jsem měla vyšitý na plášti. Za pasem se mi houpal Modrovous. Černé vlasy jsem měla smotané do drdolu, aby mi v boji nepřekážely. Moje bílá pleť díky tomu působila ještě bledší. Prokletí Sněhurek.

Není to ani měsíc, co táta umřel, a už mi říkají Svatá Gabriela.

Zvolna jsem pokračovala hlavní z chrámových lodí. Bratr Jonáš klapal stěvíci hned za mnou.

Na oltáři hořely svíce. Už brzy je nahradí umělé osvětlení. A jednou možná můj meč nahradí pistole s atranovými náboji. Žiju v hektické době, všechno se mění.

V mihotavém světle voskovic stály dvě řady lavic. Víc než polovina z nich byla obsazená. Oltář a vysoké břevno s ukřížovaným leželi ve stínech. V postranní chrámové lodi se nacházela kaple panny Marie.

Dvořané se oblékají občas dost výstředně; mužík, který ke mně přitančil, však předčil veškerá očekávání. Na sobě měl frak a v ruce držel vycházkovou hůlku a cylindr. To bylo v pořádku. Co už ale v pořádku nebylo, byla kompozice barev. Jeho šaty se skládaly ze dvou stejně velkých kusů černé a bílé látky a pokrývka hlavy, kterou držel v podpaží, byla červená.

„Le Menteur, prosím,“ představil se cizinec a černobílou hůlkou s rudým koncem ukázal do uličky. Musel to být někdo z okruhu císařovny. „Hledáte démona, dámo v černém? Je tam, kde všichni pekelníci. U kardinála.“

Jmenovaný mířil přímo k nám. Jeho vysokou šarlatovou postavu nešlo mezi tmavými fraky pánů a nabíranými sukněmi

dam přehlédnout. Bratr Jonáš mu pokynul na pozdrav, a když se nedočkal odezvy, připojil se k ostatním bratřím.

„Jsem rád, že jste tu!“ obdařil mne nacıčeným úsměvem prelát. Přítomnost démona ho nevyváděla z míry. „Ty zrůdy se stávají čím dál nestydatější. Ani na nejsvatějších místech nejsou mé ovečky v bezpečí.“

Čekal, že prokážu zbožnost a políbím jeho prsten, jenomže já na takové projevy nikdy nebyla. Pouze jsem nabízenou dlaň stiskla. Dlouze a pevně. Od takto prezentujících se lidí lze čekat cokoliv. Nedělala jsem si iluze, že bych za těch pár týdnů, co jsem opustila zdi kláštera, mohla znát císařův dvůr nazpaměť.

Kardinál byl ale názoru, že jeho jméno za zapamatování stojí. „Ďábel nalezne cestu i do rajských zahrad,“ ťuknul hůlkou o zem stále přítomný Le Menteur a mně neuniklo, jak divně se při těch slovech prelátovy zaleskly oči.

„Kde ho máte... Vaše Eminence?“ doplnila jsem, zatím ještě zdvořile.

„Před oltářem. Ale... nesmíte mu zkřivit jediný vlas. Je to můj syn,“ přiznal s ledovým klidem.

Začínalo to být docela zábavné. Odkdy mívají kardinálové syny? To se papeži líbit nebude. Kdepak k takovému hříšku asi přišel? Podívala jsem se na něj znovu a podrobněji.

Vznešená, aristokratická tvář lemovaná kaštanovými vlasy. Čekala bych, že bude starší. Souměrnost jinak pohledného obličeje rušily oči. Jejich majitel na nás, zjevně pouhé červy, pohlížel spatra.

„Je to veřejné tajemství,“ vmísil se do debaty opět pan Le Menteur.

Kývla jsem, že rozumím.

„Snažně vás o to prosím,“ kardinál se mírně předklonil. Až dosud chladný hlas se změnil, maska jeho hrdosti spadla. Najednou jsem hleděla do očí k smrti vyčerpaného člověka. Zármutek v nich mi vyrazil dech.

„Vynasnažím se,“ zamumlala jsem.

„Děkuji vám.“ Už se zase dokonale ovládal. Ta druhá tvář mu slušela víc.

Otočila jsem se k nim zády. Modrovous u mého pasu už začínal žíznit. „Všichni pryč!“ křikla jsem. „Vstoupil k nám démon!“

Lidé, které zvědavost přibila k jejich místům, konečně zvedli zadnice a svatí bratři mi udělali místo.

„Paní...“ dohonil mě kardinál a stíkl mi rameno, „pro všechno na světě, zachraňte ho!“

„Jak jsem řekla, všichni ven! Vy také, Vaše Eminence!“ Setřásla jsem jeho ruku.

Neochotně odstoupil.

Když se lavice vyprázdnily, spatřila jsem původce rozruchu. Seděl na studených dlaždicích zády k oltáři. Byl to klučina, asi dvanáctiletý, tvář jako křída, žádné akné, a krásné, téměř dívčí oči. Teď však byly ty oči podlité krví a z úst vycházelo nekontrolovatelné syčení.

Tasila jsem. Modrovous do sebe vtáhl několik paprsků, procházejících vitrážemi a jeho čepel vzplála studeným světlem. Pár kroků před posedlým jsem zpomalila.

Jsem ženská, děti jsou pro mě něco jako tabu. Jestli ho budu muset zabít, bude to velmi nepříjemné.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se polohlasem.

„Xa...ver,“ zašeptal velice tiše.

„Ty mlč, ptám se toho v tvém těle.“

Xaver znovu pohnul rty, mezerou mezi nimi se prodralo krátké zasyčení. Sklouzla jsem očima na stojatý límeček jeho košile. Chlapcův krk byl v té naškrobené látce dočista utopený. Nevadí, Modrovous si poradí.

„Tak ještě jednou, jako v nedělní škole.“ Namířila jsem mu o délku meče prodlouženou rukou na chvějící se ohryzek. „Kdo jsi?“

„Ssss!“ rozevřel ústa a ukázal mi novou sadu zubů. Ten v něm si uzpůsobil jeho tělo podle svých představ. Chlapec se začal pomalu zvedat. Má ruka kopírovala jeho pohyb, stále jsem mu mířila na krk.

Vyšvihl se na oltář a drápem z něj shodil svícen i kříž. Předměty zadrnčely o dláždění kousek od mé nohy.

Škubla jsem koutkem. Ten pekelný zplozenec si to teda užívá.

Mrkl na mne rudou zornicí, z úst mu vystřelil jazyk a zlehka jím obtáhl temně modrý hrot meče. Zaškvířilo to.

Tušila jsem, že má v plánu další pohyb a včas odklonila ránu.

Démon v chlapcově těle se vyšvihl na oltář. Kov sjel po kůži a vykreslil v ní neškodnou čárku.

Nejdříve tam seděl, vzápětí stál, načež se skokem přenesl přese mne. Otočila jsem se na patách.

Pekelník uháněl uličkou mezi prázdnými lavicemi, poslední zvědavci se hrnuli k východu.

Kotoulem jsem se převalila kupředu. A měla jsem stvůru v dosahu ostří.

Připravila jsem se k poslednímu úderu. Nesmíte mu zkrivit jediný vlas. Je to můj syn. Snažně vás o to prosím, zaúpěl v mé hlavě kardinál. Je to ještě dítě, přidalo se svědomí.

Voják nesmí dávat sliby a nesmí mít svědomí. Za obojí se platí.

Mou cenou byla kůže, maso a krev. Čím vším platil Xaver nevím.

Démon využil chvilky mého zaváhání. Nechal chlapcovo tělo přijmout ránu jen proto, aby na mě svými drápy dosáhl. Zaryl mi je do předloktí a volnou levačkou mě udeřil do brady. Tak prudce, až mi cvakly zuby v puse.

Najednou jsem byla ve vzduchu. Dopad byl tvrdý, na mramor. Au, zadek, kostrč, žebra...

Věděla jsem, že musím vstát, tak jsem to udělala. Jak prosté. Od jisté smrti mě pořád dělilo několik dlaždic a atranová čepel.

Démon odhalil mé slabé místo a hnal se proti mně. Kluka zabije, a sám unikne. Kardinále, doufám, že se díváte.

Odklonila jsem ostří. Už zase.

Skončila jsem na studeném mramoru. Zavalena zmítající se bestii. Mezi námi zářil Modrovous. Svírala jsem jej na prsou, jako právě pohřbívaný bojovník. Kov se vpaloval zrudě do masa. Křičela bolestí a já s ní.

„Bohemon,“ rozeznala jsem mezi skučením. „Bohemon!“

Výborně, znám jeho jméno, takže si to s ním mohu rozdat v jeho vlastním světě.

Otvírat cesty neumí jenom démoni. Já to umím také, stejně jako to uměl můj otec. Máme to v krvi.

Pod spálenou Xaverovou kůží začala prosvítat jeho pravá podoba. Nemohl kontakt s kovem vydržet ani o okamžik déle a skutálel se ze mne.

Vyskočila jsem na nohy.

„Bohemone, konec laškování. Vyzývám tě na souboj jménem atranu!“ Pozvedla jsem meč. „Souboj na život a na smrt, ve tvém světě, démone.“

Byla to jasná výzva. Přijme ji, nebo práskne do bot?

Opustil Xaverovo tělo docela a ukázal se v celé své drápaté parádě.

Chlapec se sesul k zemi jako uschlá hadí kůže. Bohemon se přehnal mezi lavicemi. Minul kardinála, který jediný zůstal, a zmizel v jedné z bočních lodí.

Jeho útěk by vyšel, kdyby mě neměl v patách. Sledovala jsem ten černý chvost jako Ariadninu niť.

Dostal se až k výklenku. Pod mozaikovitou vitráží tam stál černožlatý oltář panny Marie. Smetl z něj hrozen voskovic a vyskočil na sokl. Jednoznačně měl namířeno k oknu.

Před očima se mi naposled mihl jeho ocas. Smradlavý, štětinatý a pevně vězící v mé dlani.

Zvedlo mě to do vzduchu, nade mnou zařinčelo sklo a teplý čůrek pod lícní kostí mě přesvědčil, že střepy nemusí přinášet jen štěstí.

II. Bytost v bílé zbroji

Dopad byl tvrdý a nevoňavý - do shnilé trávy. Levou rukavici jsem měla od chlorofylu, navíc do sebe nasála démonovo pižmo. V krku mě píchal ledový vzduch.

Pohlédla jsem vzhůru.

Oblohu pokrývala špinavá mlha. Tak tady žádné slunce neuvídím.

Z bílých chuchvalců vyčuhovaly otlučené mramorové desky. Pro někoho noční můra, pro Bohemona útulný kousek světa. Jeho světa.

Už jsem viděla i horší...

Démoni si své světy upravovali podle své nátury. Jednou to byl krchov, jindy luxusní bordel.

Vydala jsem se mezi náhrobky a na krátký okamžik si představila tátu. Navštěvoval cizí světy kdykoliv se mu naskytla příle-

žitost. Filosof s mečem. Ale k čemu všechny ty znalosti, když se s nimi před smrtí s nikým nepodělil?

Rozhlížela jsem se kolem a snažila se vypátrat něco pozoruhodného.

Dnes tento hřbitov patřil jedinému člověku – mně. Na každé desce bylo vyryto mé jméno. Poznala jsem datum narození, údaje o mé smrti se však lišily. Každý kus kamene sčítal mé dny jinak.

Modrovous zábl i přes koženou ochranu ruky a jeho čepel do sebe vtahovala zbytky světla. Celé mé tělo prostupoval chlad. Jestli se tu budu zbytečně ometat, brzo budu potřebovat toalety.

Ale ne, když budu mrtvá.

Otočila jsem se. Akorát včas, abych spatřila mramorovou desku řítící se přímo na mě.

Uskočila jsem a naslepo ťala do prostoru za kamenem.

Čepel zasvištěla vzduchem a Bohemonova hlava se skulila do shnilého břecťanu. Tam vzplála temně modrým ohněm. Naše zbraně je dokážou zahnat, pouze atran je zabíjí.

Ten kov je strašně vzácný. Odkud se vzal? Nejsou známá žádná naleziště. Říká se, že pochází z hvězd.

Vzhlédla jsem k nevlídné obloze. Mlha se rozptýlila spolu s démonovou podstatou. Přehodila jsem si meč do druhé ruky a tiše jako myška prošla závojem sfér.

Během mé nepřítomnosti se chrám opět zaplnil věřícími. Xaverovo tělo stále leželo před oltářem, rudá louže se stihla rozšířit až k lavicím. Právě se nad ním skláněl kardinál. Děkovala jsem všem těm rozbitým svícňům, že nevidím výraz jeho tváře.

Kromě toho na mě čekalo další nepřijemné překvapení. Starého Jonáše ranila mrtvice. Toho Jonáše, který se těšil železnému

zdraví, a u dvora mu přezdívali Metuzalém. Ještě aby se tak o mě nezačalo říkat, že ženská nosí svatým bratrům smůlu.

Nenápadně jsem zamířila ke vstupu do podzemí.

„Paní s velkým mečem, kam ten spěch?“ vyrušil mě Le Menteur, ten císařovnin bavič. „Jeho Eminence vám dluží svůj dík!“

Měl pravdu. Nebylo slušné, nadělat tu jatka a pak se jen tak vypařit. Můj otec by se takhle určitě nechoval.

Kardinál se od zrasovaného chlapce odvrátil. V obličeji měl naprosto nečitelný výraz.

I na tu dálku jsem viděla své dílo. Modrovous zanechal na Arturově hrudi děsivý autogram. Na boku měl silně krvácející šrám a několik žeber trčelo ven. Jestli to ten kluk přežije, tak jsem Lucifer.

Byl u něj Le Menteur. Kardinálovi nemohl přijít na jméno, ale chlapec byl nevinný. Poprvé jsem toho chlapa viděla bez jeho úsměvu.

Stanula jsem před nimi nasáklá pachem démonova světa. Uvolněné prameny černých vlasů mi vlály okolo bledé tváře. Koženou zbroj pokrývala tlustá vrstva krve, z níž většina nebyla moje. Čistý na mě zůstal jen meč.

Můj zrak se střetl s prelátovým pohledem. Tvrdost z jeho tváře zmizela. „Děkuji vám za pomoc,“ předstíral velmi přesvědčivě vděk.

Zkroušeně jsem se otočila. Z trapné situace mi pomohlo samo Peklo. Křídla vrat se sama od sebe rozlétla. Náš svět navštívil ještě někdo.

Tenhle byl menší a štíhlejší než předchozí drápatý výlupek. Vypadal poněkud archaicky. Jeho démonické rysy skrývala přilbice s bílým chocholem, naleštěná stejně pečlivě jako zbytek

zbroje. Ta vůbec byla jako zrcadlo. Oslňovala nejen mě, ale i svaté mučedníky, vyřezané na oltáři.

Kdyby se mezi démony vyskytovali transvestité, asi by vypadali takhle. Až na ten meč. Černomodrý, zřejmě ukutý ze stejného materiálu jako moje zbraň.

Tipla bych ho na někoho z těch vyšších, před nimiž mě varoval otec. To bude kvalitní soupeř.

Modrovous rozčísl vzduch.

Nablýskaná kreatura se jediným plynulým pohybem ráně vyhnula. Obešla mne. Doslova. Opatrně, skoro štitivě. Jako bych byla něco, co nechal na ulici pes!

Vždyť míří ke Xaverově tělu! Proboha, proč? Le Menteur těkal očima, kudy pryč a dvoubarevný šat ostře kontrastoval s jeho papírově bílou tváří.

V poslední chvíli zkrížila naleštěné zbroji cestu šarlatová postava. Bílý však kardinála surově odstrčil.

Ten zavrával, ale neupadl. V jeho ruce se blýskl kov. Kde k takové věci přišel? Otázky, samé otázky.

Prelát se k bílému přitočil a bodl atranem do nechráněného místa v podpaží.

Zalapala jsem bolestí po dechu. Jako by kardinál bodl mě! Ale ne. Tělo si konečně uvědomilo, jak moc mu dal drápatý na frak. To mě však nijak nezadrželo. Ohledy stranou.

Popadla jsem kardinála za jeho šarlat a strhla do bezpečí. I s jeho atranovou dýkou. Vzápětí jsem sama zaútočila.

Sek šikmo přes démonův krk. Další slabé místo v jeho zbroji.

Bílý poznal můj úmysl, odrazil ránu a pohotově mi ji vrátil.

Jeho protiútok mě málem stál prsty. Je fakt dobrý! Přehodila jsem si meč do zdravé ruky.

Druhou várku úderů jsem vykryla o poznání lépe. Nepokoušela jsem odolnost koženého brnění ani vlastní kůže.

Útočník měl humanoidní rysy a nebyl vyšší než já. O vzhledu to ale není. Atran proti atranu! Jestli tuhle srážku přežiju, mám nárok na panáka. A když ne, nikdo nebude moc říct, že mě vyřídila nějaká nula.

Vnitřek kostelní lodi naplnila modř našich svištěcích zbraní. Každý střet s démonovým mečem zanechal na ostří zářez.

Vehнала jsem ho do defenzivy. Večery v šermírně se svatými bratry jsem netrávila proto, že mě baví píchat.

„Gabrielo, sestřičko...“ promluvil nečekaně můj sok.

Otočila jsem zápěstím a odrazila další výpad. Odkud zná mé jméno? A proč mi říká sestřičko?

„Taková, jako my, si musí svoje místo uhájit,“ pokračoval měkce.

Tohle nebylo obvyklé. „Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„Zeptej se Jeho Eminence...“

„Co tím mys...?“

Využil zlomku mé nepozornosti a málem mi prořal stehno. Má odveta se dostavila vzápětí.

„Pamatuj, Gabrielo, pozor na muže, který nosí masku!“ Bílý zakuklenec mi máchl atranem před nosem, uklonil se a zmizel do svého světa.

Tohle mě na nich štve nejvíc. Vyprovokují mě, a když je nedonutím přijmout výzvu být se v jejich světě, jen tak se vypaří.

„Zbabělče!“ sykla jsem.

Ale co myslel těmi řečmi? Mým uměním je sekat, řezat a kuchtat. To mě v klášteře naučili a v tom jsem dobrá. A teď se po mě chce, abych myslela.

Co měla znamenat zmínka o muži s maskou, a odkdy nosí kardinálové na mši atranové dýky? Chlapec je každopádně